

Zpět na eseje

Soumrak Bohů

Bylo to jedno z voňavých odpolední šedesátých let. Čísla a významy tenkrát neměly cenu a tak jsme měřili voňavost týdnů jinak.

Pondělí – nedýchatelný smrad, středa – neutrální upomenutí se na kyslík a sobota – ozón s vůní hudby a ženského podpaží. Jednu takovou sobotu jsem vstoupil do Reduty, kde hrály Sputnici a tehdy mi ještě nedošlo, že překračuji práh „*jiných hlasů a jiných pokojů*“. Ve foyeru jsem se zadíval na fotky falických kultovních předmětů, které se v rukou hráčů stávaly saxofonem, tubou, anebo kytarou... Ze suterénu se ozývalo dunění, ale ne to, co známe dnes, dunění, které se směsí hlasů a nástrojů působilo na mozek a duši jako Sirény na Odyssea.

Druhou půlku představení jsem už strávil jako nadšený divák souboru Sputnici. Samozřejmě jsem jejich hudbu a texty znal. Sunuly se totiž na magnetofonových nahrávkách už nějaký čas polosvětlem, aby jako vězeňský moták, ač bez adresy, nalézaly neomylně své adresáty, kteří už na něj léta čekali. Po představení slovo dalo slovo a já jsem se stal kytaristou Sputníků, slavné kapely tehdy už za zenitem, nad kterou se nenápadně snášel soumrak Bohů.

Dohráli jsme, ale pro mne to nikdy neskončilo. Měl jsem nové přátele a rozšířilo se mi bytí o jednu společenskou skupinu. Byl to sice soumrak Bohů, ale (což jsem tehdy netušil) nenápadně přecházející v svítání.

Pavel Vrba v Praze, dne 17. listopadu 2008, do knihy *Sputnici, náš kamarádský rock'n'roll*.
Autoři: Ivan Jonáš, Jiří Klíma, Eduard Krečmar a Tomislav Vašíček.